

CONCEPTE ÎN DEFINIREA DEZVOLTĂRII SOCIO-ECONOMICE LOCALE ȘI REGIONALE

Anton -Florin Boța

1. Mecanismul instituțional

Mecanismul instituțional ce rezultă în urma procesului de descentralizare trebuie să aibă în vedere caracterul unitar al statului și să asigure, în acest context, un proces echilibrat de dezvoltare economică și întregii țări. De aceea, autoritățile județene și cele comunale, orășenești și municipale trebuie să dispună de suficientă putere de decizie, care să le motiveze acțiunile menite să asigure promovarea propriilor interese în cadrul procesului de dezvoltare. În același timp, autoritățile centrale vor trebui să intervină pentru a corecta dezechilibrele existente sau dificultățile ce apar în cazul unor comunități.

Dezvoltarea socio – economică locală¹ (DSEL) reprezintă un proces de dezvoltare a unei comunități ce are ca efect îmbunătățirea calității vieții la nivel local, referindu-se în primul rând la dezvoltarea capacitații unei economii locale de a stimula o creștere economică stabilă, creând locuri de muncă și condiții pentru valorificarea trăsăturilor și oportunităților proprii, schimbărilor în bine în plan economic, tehnologic și social. Obiectivele majore ale DSEL sunt de a contribui la prosperitatea economică și bunăstare socială, prin crearea unui mediu favorabil pentru afaceri, concomitent cu integrarea în comunitate a grupurilor vulnerabile și promovarea propriei dezvoltări.

DSEL adaugă o creștere economică suplimentară la creșterea economică de ansamblu, surplus care provine din caracterul local al acțiunii și nu poate fi realizat prin politici economice adoptate la nivel național. Prin acesta, DSEL – care reprezintă o parte, este un avantaj pentru economia națională, - care reprezintă întregul, fiind în esență sa o cheie de accesare a reformei reale în România.

DSEL nu este o noțiune nouă pentru România. Legea planificării din 1972 conținea unele principii corecte referitoare la necesitatea DSEL, cum ar fi, de exemplu, obligația de a consulta comunitatea respectivă în stabilirea obiectivelor de urmărit, înainte de adoptarea acestora.

Descentralizarea administrativă practicată în unele state europene prezintă structuri administrative intermediare între organele centrale și cele locale, care au la bază „ ideea regionalismului ”. Legislația franceză în acest domeniu a parcurs, prin intermediul actelor normative elaborate, mai multe etape. Astfel, prin reforma din 1964 se reglementează acțiunea regională, iar prin reforma din 1972 (care reia un proiect din 1969), se introduce o vizion nouă asupra creării și organizării regiunilor, cărora li se recunoaște personalitatea morală, urmând ca prin reforma din 1982 (Legea nr. 82 – 213/1982) să li se recunoască și capacitatea de colectivitate teritoriale, administrate de un consiliu regional ales prin sufragiu universal direct, care gestionează interesele regiunii și promovează dezvoltarea economică, socială, culturală și științifică a regiunii, amenajarea teritoriului, asumându-și păstrarea propriei identități, respectând integritatea, autonomia și atribuțiile departamentelor și comunelor (art. 59 din Legea nr. 82/213/1982).

În România, ideea de regionalism o întâlnim încă din 1861 la Barbu Catargiu (care în proiectul său propunea împărțirea Principatelor Unite în patru prefecturi generale), apoi în Legea Județelor (1872) (unde se nuanțau interesele comune ale mai multor județe), în proiectul de reorganizare administrativă din 1909 (care prevedea posibilitatea asocierii județelor), în